

Административен съд - Габрово

Административно дело №
126/2017г.

ГР.ГАБРОВО УЛ.РАЙЧО КАРОЛЕВ №

4

Административно отделение

№ на страната в списъка
на лицата за призоваване 2

31.7.2017 г.

С Ъ О Б Щ Е Н И Е

04.08.17г.

До ОБЩИНСКИ СЪВЕТ - СЕВЛИЕВО

като Ответник

Област ГАБРОВО ГР.СЕВЛИЕВО ПЛ.СВОБОДА/СТЕФАН ПЕШЕВ/ № 1

Приложено, връчваме Ви препис от Решение № 83/28.7.2017г. по
Административно дело № 126/2017г., постановено от Административен съд -
Габрово, Административно отделение .

Решението подлежи на обжалване, както е посочено в него.

С писмена молба можете да заявите желание да ползвате правна помощ,
при необходимост и право за това.

Забележка: Лица, чрез които не може да бъде връчено съобщението,
съгласно чл.46, ал.3 от ГПК РАЙОНЕН ПРОКУРОР ПРИ РАЙОННА ПРОКУРАТУРА -
СЕВЛИЕВО

/ насрещна страна, лица, заинтересовани от изхода на делото или изрично посочени в писмено изявление на адресата /

Забележка: Вижте указанията на гърба на съобщението.

[Handwritten signature]

/ Р.КЪНЕВА /

РЕШЕНИЕ
№ 83
гр. Габрово, 28.07..2017 година
В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд- Габрово в открито съдебно заседание от двадесет и осми юни, две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВАН ЦОНКОВ

ЕМИЛИЯ КИРОВА- ТОДОРОВА

ГАЛИН КОСЕВ

и секретар: Радина Бурмова, постави за разглеждане докладваното от съдия Тодорова адм.д. № 126 на Административен съд Габрово по описа за 2017 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 16, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Образувано е по протест на районен прокурор при Районна прокуратура - Севлиево, против част от разпоредбата на чл. 15, ал. 4 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територия на Община Севлиево, приета с Решение № 184 от 31.10.2012 г. на Общински съвет /ОБС/ Севлиево.

Оспорената разпоредба касае такса битови отпадъци и гласи следното:

„Не се събира такса за услугата „сметосъбиране и сметоизвозване“ на битови отпадъци за имоти, които не са декларирани като основно жилище, няма да се ползват през цялата година и е подадена декларация по утвърден образец от лицата по чл. 14, ал. 4 за това обстоятелство. За тези имоти се събира такса за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.“.

Към наредбата е приложена и предвидената в тази разпоредба декларация, в която субектите – адресати на нормата, вписват предвидените в нея обстоятелства.

В протеста не се оспорва цялата разпоредба, а само частта ѝ, съдържаща предвиждането за имотите, които: „... не са декларирани като основно жилище...“ и декларацията към този текст, в частта ѝ: „... имотът не е основно жилище“.

Основното възражение на прокурора против разпоредбата е противоречието ѝ с материалния закон. С чл. 9 от ЗМДТ Общинските съвети са оправомощени да определят и административат въпросите, свързани с местните такси и цени на услуги. В процесната правна норма се регламентира, че не се събира такса за посочената услуга „сметосъбиране и сметоизвозване“ на битови отпадъци за недеklarирани като основни жилища имоти, която няма да се ползват през цялата година и за които е подадена декларация по образец от собственик или ползвател до края на предходната година за това в общината. Основният

принцип е, че таксата се дължи само когато услугата се предоставя. При липса на услуга, липсва и ангажимент за заплащане на такса, което съставлява и първата хипотеза на чл. 71, т. 1 от ЗМДТ – обективно отсъствие на престация /сметосъбиране и сметоизвозване/, за която да се дължи плащане. Също така такса не се дължи и когато от общината са създадени нормативни и фактически условия за ползване на услугата, но лицата по чл. 64, във вр. с чл. 11 от ЗМДТ не я ползват, като условията за това са регламентирани в чл. 71, т. 1, пр. 2 от закона – имотът да не се ползва през цялата година и да се подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота.

В закона е уредена и друга хипотеза, при която таксата не се дължи – когато лицето ползва услугата и е натоварено, по правило, с такса, но в хипотезата на чл. 8, ал. 6 от ЗМДТ възниква субективното право и реализирането му не предизвиква отрицателни последици.

От граматическото и систематическо тълкуване на тези разпоредби следва, че законодателят не делегира на местния орган на власт правомощието да определя условия, при които не се дължи такса. Нормативното овластяване на общинските съвети е само относно реда, по който лицата, неползващи услугата, се освобождават от заплащане на съответната такса.

Затова и регламентираното в наредбата условие, при наличието на което се предвижда освобождаване от таксата, е прието в противоречие със закона, тъй като общинският съвет не може да регламентира отношения, за които не е оправомощен изрично.

Оспорването е съобщено по реда на чл. 181, ал. 1 и 2, чрез публикация в „Държавен вестник и на Интернет страницата на ВАС. Към него няма присъединяване на други лица. На основание чл. 192 от АПК делото се гледа и с участието на Прокурор от Окръжна прокуратура Габрово.

Наредбата е приложена към делото в цялост.

С Определение № 330 от 15.05.2017 г. на съда по настоящото дело на Общински Съвет - Севлиево е указано да установи, че при приемането на процесната наредба, респективно на процесния текст, който се оспорва, са спазени законовите изисквания за провеждане на процедурата по изготвяне и приемане на правната норма и съответствието ѝ с материалния закон и по-конкретно – че проектът с мотивите към него са публикувани на интернет страницата на общината и заинтересованите субекти са имали законовопредвидената възможност да правят допълнения, възражения и предложения към проекта.

В проведеното по делото открито съдебно заседание се явява районен прокурор при РП – Севлиево, който поддържа подадения протест.

Ответната страна – ОбС - Севлиево, не се явява и не изпраща свой представител. Към преписката е приложено Становище на Председателя на ОбС Севлиево, с което протестът се оспорва и се моли съдът да го остави без уважение. В него ответната страна изразява становището си, че действително процесната разпоредба въвежда критерии за

освобождаване от въпросната такса, но те не са нови, а по-скоро възпроизвеждат текста на ЗМДТ, като само акцентират с помощта на допълнителни изразни средства на необходимостта от освобождаване за неизползване на имота през годината. Неползването на услугата се свързва с неползването на имота, като в случай, че жилището не е декларирано като основно и не се ползва през цялата година, то следва, че от съответните лица няма да се събира такса „сметосъбиране и сметоизвозване“. Тъй като общината не може да знае относно това, кои имоти се ползват и кои – не, тя трябва да бъде уведомена от лицето, на което лежи тежестта за заплащане на таксата, което става чрез подаването на съответна декларация, въз основа на която няма да се начислява съответната такса и няма да се търси в последствие събирането ѝ. В същината си оспорената разпоредба не изменя, нито допълва условията, при които не се дължи обсъжданата такса. Уточнението „които с не са декларирани като основно жилище“ не противоречи на закона. Само се има предвид, че съществува разлика в определянето и администрирането на местните такси, като основанията и реда за освобождаване от такива се регламентират с общинската наредба, съгласно чл. 8, ал. 5 и ал. 6 от ЗМДТ.

Представителят на Окръжна прокуратура Габрово – прокурор Стоян Петков, е на становище, че протестът е мотивиран и основателен, поради което намира, че следва да бъде уважен изцяло.

Съдът извърши проверка за наличието на съдържащите се в протеста мотиви за отмяна на процесните подзаконов нормативна разпоредба от местен характер и провери служебно за наличие на всички основания, измежду посочените в чл. 146, във вр. с чл. 196 от АПК, за прогласяване на тяхната нищожност, както и всички законови основания за отмяната им, вкл. и неупоменати от страните.

За да се произнесе по съществуването на правния спор, съдът взе предвид от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 164 на свое заседание от 29.10.2013 г., Общински съвет Севлиево е приел изменения и допълнения на вече приетата и действаща Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Севлиево, по предложение на Кмета на същата община. В това предложение се сочи, че представеният за обсъждане от ОбС проект на изменения на наредбата е разработен на основание чл. 9 от ЗМДТ. То разглежда обаче и обосновава друга разпоредба - тази на чл. 15, ал.1 от наредбата, имаща отношение към определяне на основата, върху която се изчислява размерът на ТБО, но тя в случая не е обект на правен спор. На практика за съдържанието на оспорената ал. 4 не са налице мотиви.

На интернет страницата на Община Севлиево се намира текстът на изменената и допълнена наредба, но няма данни за публикацията на предложението с проекта на съответните текстове, вкл. и процесния.

С Решение № 164 от 29.10.2013 г. на ОбС Севлиево предложените изменения и допълнения на общинската наредба са приети. Утвърденият образец на декларацията е изрично предвиден в текста на чл. 15, ал. 4 от наредбата и е приет по реда на самата наредба от същия орган на местно самоуправление.

От правна страна ГАС взе предвид, че такса битови отпадъци е комплексна такса, която се състои от няколко компонента: 1. сметосъбиране и сметоизвозване; 2.обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; 3. чистота на териториите за обществено ползване. Процесната разпоредба на чл. 15, ал. 4 от общинската наредба касае само първият елемент – сметосъбиране и сметоизвозване. Разпоредбата на чл. 71 от ЗМДТ изчерпателно изброява основанията, при наличието на които не се събира ТБО, като т. 1 касае този елемент на таксата:

„Не се събира такса за: 1. сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота.“

Действително изразът „не са декларирани като основно жилище“ не се съдържа в законовата разпоредба. Законодателят е предвидил само две хипотези в тази насока: 1. услугата не се предоставя от общината и 2. имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината. Общото между хипотезите е, че за имота съответната услуга не де се предоставя изцяло или в пълен обем /целогодишно/. В оспорената подзаконова разпоредба недеklarирането на имота като основно жилище е уредено като различна хипотеза, допълнителна, която е обособена от другата, предвидена по закона – неползване на имота през цялата година.

На общинските съвети не е делегирана възможност да определят сами основания за освобождаване от местни такси. Съдържанието на хипотезата, оспорена от районния прокурор, е различно – едно е имотът въобще да не се ползва през цялата година, независимо какво е неговото предназначение и какъв е начина му на ползване, законът изисква той да не се ползва по никакъв повод. Съвсем друго е той да не се ползва само за „основно жилище“, но да се ползва, например, за вилен или неосновен, но също жилищен имот, за имот със стопанско предназначение – за производствена или търговска дейност, например. В такива случаи той няма да се ползва за основно жилище, но все пак ще се ползва и от това ползване ще се генерират отпадъци, които общината следва да събира и извозва самостоятелно или посредством заплатена от нея услуга чрез специално наета за целта фирма. ГАС не приема тезата на ответника, че оспорената част от разпоредбата не въвежда ново основание за освобождаване от такса, а само акцентира върху неползването на имота. Защото едно е имотът въобще да не бъде ползван, съвсем друго – той да не се ползва само по определен начин /като основно жилище/.

Съгласно чл. 8 от ЗМДТ общинският съвет определя размера на таксите при спазване на посочените в ал. 1 принципи. Според ал. 5 общинският съвет определя с наредбата по чл. 9 реда, но не и основанията, по които лицата, неползващи услугата през съответната година или през определен период от нея, се освобождават от заплащане на съответната такса. Съгласно ал. 6 този орган на местно самоуправление може да освобождава отделни категории лица изцяло или частично от заплащане на отделни видове такси по ред, определен с наредбата по чл. 9, но освобождаването тук се прави въз

основа на характеристики на самото лице /напр. лица с намалена работоспособност или такива с финансови затруднения/. В тази връзка следва да се вземе предвид, че разпоредбата на чл. 8, ал. 6 от ЗМДТ третира не недължимост на таксата, каквато е целта на чл. 71 от ЗМДТ, а освобождаване на определена категория лица от заплащането на такава при наличие на вече породено такова задължение за тях. Двата текста – този, на чл. 71 и на чл. 8, ал. 6 от закона, регламентират различни институти – първият /по чл.71/ – на липса на задължение за такса, т.к. услуга не се предоставя, а вторият /по чл. 8, ал. 6/ - на освобождаване на лицето от заплащане на иначе налично такова задължение. В този смисъл и Решение № 9191 от 26.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 12248/2015 г., VII о. В заключение ГАС не споделя становището на ответника, че с наредбата по чл. 9 от ЗМДТ могат да се определят и основанията за освобождаване от местни такси.

Цитираната в становището на ответната страна съдебна практика касае различен правен спор – определяне на местен данък за недвижим имот, поради което се има предвид, дали имотът е основно жилище, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗМДТ, като в случай, че той не е основно такова, данък се дължи в размер на 50% от иначе определения такъв. За таксите не е налице такова или подобно законово предвиждане.

Въз основа на така изложеното ГАС намира, че действително оспорените части от разпоредбата и декларацията към наредбата противоречат на материалноправна норма от по-висок ранг, поради което следва да бъдат отменени.

Освен наличието на това основание за отмяна, ГАС намира, че е налице и съществено процесуално нарушение, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорените текстове. Както бе упоменато по-горе, въпреки дадените от съда служебни указания за представяне на доказателства за публикуване на проекта на наредбата и в частност – на оспорените текстове, в едно с мотивите /доклада/ за приемането им в местната преса, на интернет страницата на общината или по друг начин, такива по делото не са представени. Няма доказателства, че на заинтересованите лица е предоставена възможност да представят свои предложения, възражения или препоръки, поради което съдът счита, че следва да приеме, че такива не са налице.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗНА, в редакцията ѝ към 29.10.2013 г., изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност. Преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. Тези разпоредби ГАС намира за неизпълнени, с оглед изложеното по-горе.

Разпоредбата на чл. 28 от същия нормативен акт, отново в редакцията ѝ към същия период на предлагане, обсъждане и приемане на наредбата, изисква проектът на нормативен акт заедно с мотивите, съответно доклада към него, да се внесат за обсъждане и приемане от компетентния орган, като мотивите, съответно докладът, съдържат:

1. причините, които налагат приемането;

2. целите, които се поставят;
3. финансовите и други средства, необходими за прилагането на новата уредба;
4. очакваните резултати от прилагането, включително финансовите, ако има такива;
5. анализ за съответствие с правото на Европейския съюз.

Проект на нормативен акт, към който не са приложени мотиви, съответно доклад, съгласно изискванията по ал. 2, не се обсъжда от компетентния орган, в случая – от Общинския съвет. Към проекта на наредбата не са приложени мотиви /доклад/, който отговаря на тези изисквания и има такова съдържание, което навежда на извода за нарушение и на чл. 28 от ЗНА.

В тази връзка е налице и нарушение на разпоредбата на чл. 26 от същия нормативен акт, т.к. при липса на реквизити към мотивите /доклада/ на предложението, няма как те да бъдат публикувани според изискванията на ал. 2 от правната норма. Още повече, че в случая не са налице и доказателства за публикуване на проекта изобщо.

С нарушението на процедурата по приемането на наредбата е нарушен и чл. 26, ал. 1 от ЗНА, според който изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на обосновааност, стабилност, откритост и съгласуваност. Липсата на изпълнение на горните процесуални изисквания прави проекта необоснован, а препятстването на възможността гражданите и юридическите лица – адресати на наредбата, да се запознаят обстойно с мотивите /доклада/ към предложението, като след това им се предостави минимум 14-дневен срок да изразяват становища и предложения по проекта, нарушават изискванията за откритост и съгласуваност. Тези нарушения са съществени и сами по себе си са основание за отмяна на оспорените текстове от подзаконовия нормативен акт.

В заключение ГАС намира, че подаденият протест против процесните разпоредби на Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Севлиево, приета от Общински съвет – Севлиево, се явява мотивиран и доказан, поради което следва да бъде уважен.

Прокурорът от РП - Севлиево е направил искане за присъждане на направените в хода на съдебното производство разноски още в депозираната от него жалба, които в случаят се равняват на 20.00 /двадесет/ лв. заплатена такса за обнародване в ДВ. Същите следва да бъдат присъдени на основание чл. 143, ал. 1, във вр. с чл. 196 от Административно процесуалния кодекс.

Воден от горното и на основание чл. 193, ал. 1, предл. трето от АПК, Административен съд Габрово

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на районния прокурор от Районна прокуратура - Севлиево, разпоредбата на чл. 15, ал. 4 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Севлиево, в частта ѝ по отношение на изискването: „... не са декларирани като основно жилище“, както и в частта от декларацията, предвидена в същата разпоредба, по отношение на изискването за

деклариране на обстоятелството, че „... имотът не е основно жилище“, приета с Решение № 184 на Общински съвет – Трявна, проведено на 31.10.2012 г., изм. С Решение № 164 от 29.10.2013 г. на същия колективен орган.

ОСЪЖДА Общински съвет - Севлиево да изплати на Районна прокуратура - Севлиево, направените от нея разноски във връзка с разглеждането на делото пред настоящата съдебна инстанция в размер на 20.00 /двадесет/ лв. такса за обнародване на съобщение за образуване и насрочване на настоящото дело в Държавен вестник.

След влизане в сила на съдебното решение, на основание чл. 194 от АПК, същото да се обнародва по реда, по който е обнародвана наредбата, в която се съдържа процесните отменени нейни текстове и в 14- дневен срок в Административен съд Габрово да се изпрати информация и доказателства за изпълнението на този ангажимент от страна на Общински съвет - Севлиево.

Решението подлежи на обжалване на основание чл. 210 и по реда на чл. 211 и сл. от АПК в 14- дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд Габрово пред Върховен административен съд.

Препис от съдебното решение да се връчи на страните в едно със съобщението.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ не се чете

1. /п/ не се чете

2. /п/ не се чете

